

Nụ cười chờ nắng ..

Cư sĩ Liên Hoa

*nắng vờ bên song cửa
hoa ngọc lan thoảng cười
mùi hương theo cơn gió
lay động khẽ không gian*

*đêm về, trăng chưa có
nắng đã tắt trên đường
vào căn phòng xưa cũ
ngọn đèn vẫn chờ trông*

*tay chạm vào hư vọng
ánh sáng chợt bừng lên
nụ hoa xưa còn mở
kéo nhẹ ánh trăng về*

*đi trên dòng thác đổ
cây cầu xưa rêu phong
trên lối về quê cũ
chiếc áo nhẹ nhàng bay...*

Ngày thật dài cho người sống đời không ý nghĩa, nhưng lại thật ngắn, cho người mang lý tưởng, muốn mang lửa yêu thương vào đời. Trong cuộc trần ai, ai say ai tỉnh, cũng chỉ là giấc mộng. Chúng ta chạy theo từng cơn nắng, nắm sớm chiều hôm, như bắt gặp những hư ảo cuộc đời. Thấy trong nắng có muôn vàn ánh sáng lung linh, tạo hình muôn sắc. Có thể là hình ảnh vũ trụ bao la, chói loà, có thể là vàng trắng trước ngõ, có thể là những bước chân đi nhịp nhàng, trở về. Những hạt nắng nâng niu, theo góc đời người như hình như bóng, có thoảng hương hoa làm say đắm lòng người, lay động khẽ không gian, làm vỡ ra pháp giới, có ánh sáng làm ngưng đọng lời thơ, có hương vị niềm vui của tách trà của buổi sáng nay, khi nắng rớt rơi trên chỗ ngồi, trên tách trà và nhảy múa trong lòng tách trà. Thật đẹp kỳ diệu.

Có cần gì phải nói với nhau, chia ngôi thứ giữa ngày và đêm. Có cần gì phải gọi nắng để nắng tràn lan trên khắp mọi con đường, lung linh, rơi các hạt thủy tinh, long lánh và tan vỡ. Tan vỡ là sự thật của các pháp” vô tự tính”, chỉ biến hiện khi đầy đủ nhân duyên, để nên hình nên sắc, để gọi là nắng.

*Em muốn ngồi gần nữa, có sao đâu
chiếc ghé lung linh có từng hạt nắng
mím cười rạng rỡ phủ mắt thân ta
trời trong xanh, gió thổi hanh hanh*

*cứ nhảy múa trên lòng tay mờ ảo
cứ vui đùa khi thanh sắc còn hoang
hãy mở lòng ra, thấy cả bầu trời
mở tuệ giác, chia muôn người ánh sáng ...*

Ta vẫn gọi tên màu nắng, cho sương đêm êm dịu, cho ngày có chút niềm vui, cho người người nhìn thấy nhau, như ôm ấp từng tấm lòng khi hoạn nạn, khi gian nan, khi bất hạnh có mặt, xoá tan bóng tối làm ngăn cách con người. Nắng đã biến thành là thứ tâm linh vô giá, che chở cho đời, cho con người, như bàn tay của Bồ tát Quán Thế Âm, đem niềm vui hạnh phúc cho nhân loại. Đời sống vị kỷ thật chán, chỉ thấy mình ta, cô tịch trong bản ngã, trở thành một tai hoạ cho muôn người, khi được nuôi dưỡng, nhân lên. Tấm lòng vị tha, đến với nhau, tiếp cận nhau trong bóng mát của Giáo pháp sẽ là nhu yếu phẩm tối cần thiết cho nhân loại trong thời buổi nhiễu nhương, mất định hướng hiện nay.

*Tay cầm tràng hạt niệm kinh
từ vô thủy đó, lời kinh sắc màu
phiến kinh ngày đó hình hài
chừ như ngày tháng gọi đi mất rồi*

*Phật về ngự giữa cõi tâm
chàng e mưa gió lấm phai chân tình
ta nghe một thoáng hương kinh
trong vô tự đó Phật từ mười phương...*

Xin gửi đến nhau tâm tình của người con Phật, khi chung quanh mây mù của lòng tham sân si còn dày đặc. Bàn tay, tấm lòng của chúng ta đến với nhau với tâm tư vì người, sẽ là những hạt tư lương đẹp tràn lan trên mọi nẻo đường vũ trụ, sẽ làm ấm lòng người và nước mắt có rơi, cũng chỉ là nước mắt của hạnh phúc, vì còn những con người vẫn mang tâm nguyện làm đẹp cuộc đời...

Ngày 15.07.2011

Một buổi chiều sau giờ thiền tọa